Markki Palve
markki.palve@kuh.fi

Keskustelu jatkuu

Viime numeroissa on tällä palstalla keskusteltu kollegiaalisuudesta. Siitä ja sen puutteesta voisin halutessani kirjoittaa tätä kirjoitusta paljon pidemmän pohdinnan. En varsinaisesti aio jatkaa aiempien kirjoittajien ajatusten linjoilla. Kuitenkin kollegiaalisuus tuli mieleeni mietiskellessäni omia elämäntilanteen muutoksia työpaikan vaihdon myötä, ja jatkaisin siitä omakohtaisemmalla linjalla.

Alallamme päivittäinen arkityö on varmaan lähes samanlaista paikasta riippumatta, eikä mitään aivan upouutta tai erilaista perusasioissa ole. Potilaita nukutetaan ja puudutetaan, päivystyksiä riittää, onnistumisia ja epäonnistumisia tulee eteen niin työnteossa, kuin työyhteisössäkin. On hienoa oppia ja löytää kokemuksen karttuessa työstä uusia puolia. Aina tuntuu myös, ettei oppiminen lopu koskaan, edes kantapään kautta.

Aikanaan minulle lohduttavasti kerrottiin, ettei ole olemassa mitään aloittelijan komplikaatiota, mitä joku ei olisi jo aiemmin saanut aikaiseksi. Kyllä niistä jotain varsinkin alkuvaiheessa omalle kohdalle osuu. Alallamme tehdään toisaalta sekä kotimaassa, että kansainvälisesti jatkuvasti paljon tutkimustyötä aina lääkkeiden vaikutuksien perusteista tekniikoiden ja laitteistojen hienouksiin asti.

Edellä mainitut asiat ovat olleet viime aikoina tavallista enemmän mielessäni, koska noin puoli vuotta sitten oma työpaikkani vaihtui keskussairaalasta yliopistosairaalan erilaiseen arkeen. Sairaalan koko ei muuttunut, mutta työympäristö, kollegat ja talon tavat ovat toiset, laitteista ja paperityön eroista puhumattakaan. Niin monen asian muuttuessa epävarmuus tahtoi vallata mielen varsinkin ensimmäisten päivien aikana. Reitti ulko-oven, pukuhuoneen ja leikkausyksiköiden välillä tuntui useaan otteeseen epäselvältä ja liian pitkältä.

Alun suunnistusvaikeuksien jälkeen pystyi jo pikkuhiljaa keskittymään edellä mainittuihin uusiin asioihin ja miettimään eroavaisuuksia. Perustyössä ei sitten onneksi ole mitään isoja eroja löytynyt, ja pikku hiljaa alkavat talon tavatkin löytyä. Isoin muutos on kuitenkin ympäröivien ihmisten muuttuminen täysin uusiin. Vanhat tutut ja tuvalliset esimiehet, kollegat ja hoitajat vaihtuivat kerralla toisiin kasvoihin. Tässä muutoksessa en kuitenkaan ole kokenut hävinneeni yhtään mitään.

Edellisen työpaikkani työympäristö oli erinomainen, työkaverit kollegiaalisia sanan parhaassa merkityksessä, osastojen sijainti tuttua ja talon tavat jo hyvää vauhtia iskostumassa selkäytimeen. Huolimatta lievistä kielivaikeuksista savon ja normaalin suomenkielen välillä potilaat ovat samoja omine ongelmineen ja anestesialääkärit jälleen erinomaista porukkaa. Opetusta ja opastusta riittää, työkaverit ovat jälleen omia persooniaan, mutta kaiken kaikkiaan mukavia ja avunantotaitoisia. Esimiehiä ja opettajia on yliopistosairaalassa enemmän, mutta se ei ole vaikuttanut käytännön työhön ainakaan haittaavasti.

Itselläni on kokemuksia myös muista erikoisaloista. Nyt koko työyhteisön vaihduttua huomasin taas valinneeni oikean alan ja oppineeni jälleen arvostamaan kaikkia edellä mainittuja syitä siihen. Olin kyllä huomannut koulutustilaisuuksissa ja muissa työpaikan ulkopuolisissa tilanteissa, että kuulun mukavien ihmisten erikoisalan harrastajiin, mutta vasta nyt tuntuu lopultakin, että tästä voisi tulla ihan oma ammatti.

Kun aloitin tämän jutun kirjoittamista, tuli mieleen ensimmäisenä aiemmin tässä lehdessä näkemäni lause, joka motivoi näihin riveihin ja mielestäni voin lopettaa: ”Hyvä me!” ❐